

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **NIOSPORT s. r. o.**, se sídlem Husitská 42, Praha 3, zastoupen JUDr. Petrem Folprechtem, advokátem se sídlem Michelská 81, Praha 4, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2008, č. j. 7 Ca 362/2006 – 67,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2008, č. j. 7 Ca 362/2006 – 67, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 2. 2008, č. j. 7 Ca 362/2006 – 67, zamítl žaloby, kterými se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 19. 10. 2006, č. j. FŘ-15411/13/06 a č. j. FŘ-15423/13/06, a ze dne 16. 10. 2006, č. j. FŘ-15429/13/06, č. j. FŘ-15430/13/06 a č. j. FŘ-15431/13/06. V odůvodnění rozsudku městský soud reagoval na žalobní námitky a dále uvedl, že se stěžovatel nedostavil na jednání nařízené na 27. 2. 2008 a teprve až den po jednání se do dispozice členů senátu dostal jeho návrh na odročení. Tento návrh vznesl zástupce stěžovatele zmocněný k zastupování dne 22. 8. 2008 (správně 22. 2. 2008) z důvodu nutnosti seznámení se spisem. Takový důvod však podle městského soudu nebyl důležitým důvodem ve smyslu ust. § 50 s. ř. s. S důsledky zmocnění zástupce pro zastupování v řízení pouze několik dnů před konáním ústního jednání musel zástupce stěžovatele počítat a postupovat tak, aby se mohl ústního jednání zúčastnit a stěžovatele řádně zastupovat. Návrh na odročení navíc v daném případě nebyl učiněn včas. Z těchto důvodů by soud jednání neodročil ani v případě, kdy by se návrh na odročení ocitl v dispozici soudců ještě před konáním jednání.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., ve které poukázal na to, že zástupce stěžovatele požádal včas dne 25. 2. 2008 v 8.00 hodin ráno podáním podaným osobně do podatelny městského soudu

ve všech pěti věcech o odročení jednání z důvodu ustanovení zástupce stěžovatele a z důvodu seznámení se se spisem. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s názorem městského soudu, že návrhy na odročení nebyly k dispozici členům senátu včas, neboť je podal osobně více než 24 hodin před jednáním. Je věcí soudu, jak řeší interní oběh dokumentů a argumentaci městského soudu nelze v žádném případě přijmout. Oběh písemností musí být pružný a efektivní. Předmětné návrhy byly v každém případě doručeny městskému soudu včas. Stěžovatel dále uvedl, že důvody odročení byly logické, netýkaly se pouze ustanovení zástupce, který sám uvádí, že prostudoval dokumentaci stěžovatele, avšak jsou zde další souvislosti, které uvedl do návrhů, z jakých důvodů žádá o odročení jednání. Spisy nebyly několik dní před jednáním k dispozici, zástupce se je pokoušel telefonicky získat dříve, ale neuspěl. Tuto situaci je nutno vyhodnotit jako porušení práva účastníka na řádné řízení před městským soudem, porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a důvod kasační stížnosti podřaditelný pod ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Důsledkem porušení shora uvedeného bylo mimo jiné sloučení všech pěti jednání do řízení vedeného pod sp. zn. 7 Ca 362/2006, k čemuž podle stěžovatele nebyly splněny podmínky. Proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že není kompetentní se vyjadřovat k důvodům odročení jednání. Dále poukázalo na řízení vedená u městského soudu pod sp. zn. 11 Ca 2/2008, sp. zn. 11 Ca 3/2008 a sp. zn. 11 Ca 4/2008, přičemž řízení o těchto žalobách byla přerušena, neboť stěžovatel požádal o přezkoumání rozhodnutí podle ust. § 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. O těchto žádostech nebylo dosud rozhodnuto. U rozhodnutí, kterých se týkal napadený rozsudek, stěžovatel žádost o přezkoumání nepodal. K nutnosti nahlížení do spisu u městského soudu finanční ředitelství dodalo, že stěžovatel byl seznámen s celým spisovým materiálem a má jej v rozhodné většině k dispozici. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že se městský soud zabýval všemi žalobními námitkami. Vzhledem k uvedenému považovalo finanční ředitelství kasační stížnost za neodůvodněnou a navrhlo její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel sice v kasační stížnosti výslovně uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., ale z jejího obsahu je zřejmé, že namítá pouze jinou vadu řízení před městským soudem spočívající v konání ústního jednání bez jeho přítomnosti, resp. jeho zástupce, přesto, že včas požádal o odročení. Jde tedy o stížní bod podřaditelný pod ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ze soudního spisu vyplývá, že městský soud nařídil v předmětných věcech jednání na 27. 2. 2008 v rozmezí 13,00 h až 15,00 h. Dne 22. 2. 2008 udělil stěžovatel pro tato řízení plné moci Ing. J. P. a ten podáními doručenými městskému soudu osobně dne 25. 2. 2008 v 8:00 h požádal o odročení všech jednání „z důvodu ustanovení zástupce žalobce a z důvodu nutnosti seznámení se zástupce žalobce se spisovým materiálem, vyžádání nahlédnutí do spisů“. Při jednání dne 27. 2. 2008 městský soud nejprve rozhodl o spojení předmětných věcí ke společnému projednání a dále rozhodl, že bude jednáno v nepřítomnosti stěžovatele.

Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

Podle ust. § 49 odst. 1 s. ř. s. nařídí předseda senátu k projednání věci samé jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli k přípravě alespoň deset pracovních dnů. O jednání vyrozumí osoby zúčastněné na řízení. Podle odst. 3 citovaného ustanovení neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle ust. § 50 s. ř. s.

Podle ust. § 50 s. ř. s. může být jednání z důležitých důvodů odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že posouzení uplatňovaných důvodů k odročení jednání je plně v kompetenci soudu, který ve věci jedná. Přitom však musí být brán zřetel na práva účastníků řízení, k nimž nepochybně patří právo na projednání věci v jejich přítomnosti. Odepřít právo osobní účasti u jednání soudu proto lze jen výjimečně. Důvodem pro takový postup může být např. zaviní-li si účastník řízení či jeho zástupce svou neúčast sám, a to z důvodů, které nelze omluvit. V těchto intencích je nutno postupovat při aplikaci ust. § 50 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení musí být jednání odročeno vždy, existuje-li důležitý důvod, za nějž je nutno považovat neúčast účastníka nebo jeho zástupce na jednání z omluvitelných důvodů. Soud nemá možnost volby a za splnění předpokladu existence důležitého důvodu musí jednání odročit vždy. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 - 96, publikovaný pod č. 558/2005 Sb. NSS.

Odůvodnil-li stěžovatel své návrhy na odročení jednání tím, že se jeho nově zvolený zástupce musí seznámit se spisovým materiálem, jedná se podle Nejvyššího správního soudu o důvod zcela relevantní, tj. o důležitý důvod ve smyslu ust. § 50 s. ř. s. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že bez dostatečného časového prostoru k seznámení se se spisem a k přípravě na jednání by udělení plné moci zástupci stěžovatelem pozbylo smyslu, neboť nelze předpokládat, že nepřipravený zástupce bez dostatečné znalosti konkrétních skutkových okolností, by byl při jednání schopen kvalifikovaně zastupovat zmocnitele. Z obsahu soudního spisu je přitom zřejmé, že stěžovatel požádal o odročení jednání poprvé a že v průběhu řízení neučinil žádné jiné procesní úkony, které by bylo možno považovat za snahu účelově a neodůvodněně protahovat řízení. To, že stěžovatel udělil zástupci plnou moc pouze několik dnů před nařízeným jednáním nemůže být v daném případě dostatečným důvodem pro nevyhovění návrhům na odročení jednání. Při posuzování procesního postupu městského soudu nemůže mít vliv ani to, že se členové senátu o návrzích na odročení jednání dozvěděli až po jeho skončení. Předmětné návrhy totiž byly městskému soudu doručeny více než 48 hodin před jednáním, což je podle Nejvyššího správního soudu dostatečná doba na to, aby se do dispozice členů rozhodujícího senátu dostaly. Z organizačního pochybení městského soudu nelze v žádném případě dovozovat negativní důsledky pro stěžovatele. Závěr městského soudu, že tyto návrhy nebyly učiněny včas, který městský soud navíc ani neodůvodnil, proto neobstojí. V této souvislosti je lze poukázat na ust. § 136 odst. 1 Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 505/2001-Org., kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy. Podle citovaného ustanovení roztrídí zaměstnanec podatelny došlé písemnosti a nejméně dvakrát denně je odevzdá do jednotlivých soudních kanceláří nebo si je pověření zaměstnanci soudních kanceláří vyzvedávají nejméně jednou denně v podatelně. Naléhavá podání, jimiž je např. návrh na vzetí do vazby, návrh na vydání předběžného opatření, telegram, telefax, spěšná zásilka apod., odevzdá zaměstnanec podatelny ihned příslušnému vedoucímu organizační složky (vedoucímu kanceláře soudu). Tím, že městský soud nařízené jednání neodročil a rozhodl ve věci samé, se dopustil jiné vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku [ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatel dále v kasační stížnosti vyjádřil názor, že pro sloučení věcí do jednoho řízení nebyly v daném případě splněny podmínky. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že o spojení předmětných věcí ke společnému projednání rozhodl městský soud při jednání samostatným usnesením. Toto usnesení však stěžovatel kasační stížností nenapadl a i kdyby tak učinil, jednalo by se o kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení, a proto nepřipustnou ve smyslu ust. § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2004, č. j. 2 Afs 3/2003 - 46, přístupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud z výše uvedeného důvodu napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, v němž je městský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu